

Göteborgs
Stad

GAYS IN ANGERED

**Berättelser om att vara
ung och HBTQ**

**GIA - en öppen
mötesplats i
det dolda**

**”Jag ville visa att det finns
HBTQ-personer som
kan leva ett gott liv.”**

Var är alla HBTQ-ungdomar?

Tanya Charif grundade GIA för tio år sedan när hon insåg att unga HBTQ-personer i Angered inte hade någonstans att ta vägen på fritiden. Viktigast av allt har varit de ändlösa samtalen med ungdomarna – om maktstrukturer, rasism och homofobi. Och att sedan få se dem bli vuxna som erövrar världen.

– Idag är de konstnärer, aktivister och personer som gör motstånd. Det känns underbart, säger Tanya.

2011 Angered. Var är alla HBTQ-ungdomar? Det var en fråga som Tanya Charif försökte besvara efter att ha jobbat som socionom ett halvår i Angered. Trots att hon träffade unga varje dag i sitt arbete hade inga HBTQ-ungdomar kommit ut för henne. När hon lyfte frågan med sina kollegor kände de bara till någon enstaka som identifierade sig som HBTQ.

Det gick inte ihop.

– Jag tyckte att frågan var osynliggjord. Det var omöjligt att det inte fanns några queera ungdomar i ett område med flera tusen unga. Vi började med manifestationer, med ballonger och broschyrer som första grej. Mest för att visa oss och lyfta frågan, berättar hon.

Redan på manifestationen kom hon i kontakt med en ungdom som i smyg berättade att den var HBTQ.

– Det var som vi befärade. De berättade att det var svårt att delta som alla andra ungdomar. Man kanske inte deltog i samtal om kärlek och relationer. Om man har ett synligt normbrott genom sitt könsuttryck blir det svårare att bara kliva in på en fritidsgård.

Och snart hittade hon ytterligare två andra som hon kunde sätta sig ner med och ställa frågor till. Framför allt ville hon veta hur de upplevde fritidsgårdarna i stadsdelen – hade de en plats?

Problemet var tydligt och lösningen likaså. HBTQ-ungdomar behövde ha en plats för meningsfull fritid, precis som alla andra. Tanya började jobba en extra kväll i veckan och startade upp en liten gruppverksamhet som hon döpte till GIA, eller “Gays in Angered”. Dit kunde unga komma för att prata, speglas och bli hörda. Det var den första kommunala

fritidsgården av sitt slag i hela Göteborg, trots att den bara hade öppet en gång i veckan.

– GIA var en liten arena i livet men det blev en stor arena för dem att vara sig själva. De fick vara norm för en stund och en chans att prata om saker som många tonåringar kan göra var som helst, säger hon.

”De fick vara norm för en stund och en chans att prata om saker som många tonåringar kan göra var som helst.”

Genom ungdomsmottagningar, elevhälsa och andra funktioner fick fler unga höra om GIA och sedan spreds ryktet från mun till mun. Ungdomarna som dök upp kom från hela Göteborg och hade olika åldrar, klassbakgrund, etnicitet, religion och könsuttryck.

Forskning visar att HBTQ-personer generellt är en grupp som har ökad risk för psykisk ohälsa och sociala problem. Kombinationen av att dessutom bo i en förort och utsättas för rasism adderar ytterligare lager till problematiken, menar Tanya.

– Det finns en ökad risk där förövarna dessutom är den egna gruppen. Det kan vara familjen eller kompisarna på gården. De flesta av våra ungdomar levde dubbelliv och kunde vara öppna för några vänner och oss men för sina egna familjer var de tvungna att hålla sin läggning hemlig, säger Tanya Charif.

Hon känner igen sig i många av ungdomarna hon mött genom åren. Tanya är själv queer och pansexuell. Under sitt 37-åriga liv har hon levt queert nära sin muslimska familj där hennes identitet i många år var hemlig. Att leva dubbelliv hörde till vardagen i flera år.

Även om hon sällan pratade om sig själv i mötet med ungdomarna på fritidsgården har hennes egna erfarenheter varit användbara i arbetet med GIA.

– Min mamma kämpar fortfarande för att få ihop relationen med mig och sin lojalitet till religionen. Hon säger att “det är mellan dig och Gud”. Vi har en väldigt fin relation idag. Jag har både kontexterna av en arabisk familj och samtidigt lever jag väldigt fritt, precis som jag önskar.

Eftersom så många unga sökte sig till GIA behövde behövde öppettiderna bli längre och den lilla gruppverksamheten växte till en fritidsgård. Flera gånger möttes hon av förvåning från omgivningen över att det gick att bedriva HBTQ-verksamhet i Angered. Kommer det ungdomar dit? var en återkommande fråga.

– Arbetet bygger också idén om att kunskap är makt. Ungdomarna behöver förstå sig själva i samhället, hur de blir behandlade och varför. Det handlar om att skuld-avlasta. En del ungdomar hade mycket känslor av skuld och skam, vilket de behövde bearbeta. Jag ville visa att det finns HBTQ-personer som kan leva ett gott liv.

I fem år arbetade Tanya Charif med GIA och idag har verksamheten precis fyllt tio år. För henne var uppdraget oerhört viktigt och närmast personligt. Vilket också innebar att hon senare behövde lämna över facklan till någon annan. När hon berättar om hur hon kom till beslutet att lämna blir hon känslös.

– Jag känner mig väldigt stolt. Det är nog det jag är mest stolt över i hela mitt arbetsliv, att ha startat upp en verksamhet och att den blomstrar. Jag följer ju ungdomarna när de erövrar världen – de är vuxna nu. De är konstnärer, aktivister och personer som gör motstånd. Det känns så underbart – jag blir så lycklig av det.

Text: Nora Adin Fares

Zejnep tvingades lämna familjen när hon kom ut

Zejnep Ramadani växte upp i en muslimsk familj där homosexualitet var omöjligt att acceptera. Efter att hon kommit ut till sina föräldrar tvingades hon flytta till en fosterfamilj. I flera år brottades hon med skuld och skamkänslor. Nu berättar hon om frigörelsen från fördomarna och skammen.

”Jag hade inte klarat mig utan GIA, jag hade inte levt då.”

Att vara muslim och lesbisk var en motsägelse som Zejnep inte fick ihop. Ändå var det ett faktum. Redan som 13-åring brottades hon med skam runt sin egen sexualitet och kände sig oerhört ensam. Runt henne fanns vuxna som inte förstod och frågar hon inte vågade ställa.

– På den tiden handskades jag mycket med att jag är muslim och jag gillar tjejer. Jag hade också mycket tankar kring könskorrigering, men jag hade ingen som kunde backa upp mig, säger hon.

Nu är Zejnep ett namn att säga med stolthet. Förutom att jobba som väktare föreläser hon om hur det är att vara HBTQ och leva med hedersnormer. Föreläsningarna baseras på hennes egna erfarenheter och den kamp hon utkämpat mot sin egen skam och mot andras fördomar.

Men det har funnits en tid när hon inte trodde att hon skulle få chansen att bli vuxen, en tid när självmord kändes som det enda alternativet.

– Det var inte frivilligt när jag kom ut, en släkting berättade för mina föräldrar att jag dejtade en tjej. De var i chock och trodde att det var en fas.

När den initiala chocken hade lagt sig brakade hela verkligheten samman. Zejneps föräldrar kunde inte acceptera att deras dotter var lesbisk och blev våldsamma. Hotet om att bli bortgift, eller ännu värre, dödad, hängde över henne. Det fanns ingen annan utväg än att anmäla familjen till socialtjänsten och inom ett par dagar placerades hon hos en fosterfamilj.

Den nya verkligheten var till en början svår att anpassa sig till. Zejnep tvingades bryta med sin familj för att ge sig själv en chans att läka och reda ut sina egna känslor. Efter flera månaders tystnad kunde hon försiktigt återuppta kontakten med föräldrarna. Hon förstod att de behövde tid för att våga gå emot sina egna kulturella och religiösa uppfattningar.

Det var vid den här tidpunkten som Zejnep började besöka fritidsgården GIA. Ett slutet rum där hon inte var ensam om att möta andras fördomar.

– Jag hade inte klarat mig utan GIA, jag hade inte levt då. När jag började gå dit var jag inlåst i mig själv och tillbakadragen. Jag såg inte ens ut som jag gör nu. Men när jag hade varit där ett år hade jag blivit modigare. Jag vågade till och med flörta.

Mitt i berättelsen återkommer ett namn och en mentor som gjort det djupaste av avtryck i Zejneps resa. Charley.

– Charley var en väldigt unik person som också hade gjort en könskorrigering. Första gången jag såg hen så tänkte jag: det där kommer vara jag om några år. Vi kom varandra väldigt nära och kunde sitta i timmar och prata om hur jag mädde.

Charley var en av de vuxna som var involverade i fritidsgården och erbjöd stöd. Ibland porträtterade Charley ungdomarna i sin konst, agerade GIA-taxi eller höll workshops med unga transpersoner. För Zejnep blev hens närvaro en återkommande trygghet eftersom hon kunde ställa alla frågor som annars kändes dumma. Hon brottades fortfarande med tankar om en könskorrigering och visste inte riktigt vad hon kände. Då fanns Charley där.

Men så kom chocken en dag i januari för sex år sedan. Charley dog och sorgen tog över Zejneps liv. Över en natt hade hela tillvaron vänts upp och ner. Trots alla erfarenheter som hon burit med sig, är Charleys bortgång det svåraste att prata om.

– Jag har inte kunnat gå till Charleys begravningsplats sen hen dog. Varje gång jag velat gå dit har mina ben inte velat bära mig. Jag vill fortfarande minnas det jag har av Charley, någonstans har jag accepterat bortgången, säger Zejnep.

Hon är övertygad om att Charley är med henne i livet, trots allt. Det är en tanke som tröstar när hennes längtan blir för stor. Idag är Zejneps relation till föräldrarna reparerad och de har accepterat henne för den hon är. När hon ställer sig på en scen och föreläser för andra om sitt liv gör hon det rakryggad i vetskapen om att både hennes yngre jag och Charley hade varit stolta.

– Jag fick världens finaste gåva. Allt det var en gåva, trots att det var en sorg i början. Det gjorde mig till den jag är idag, säger hon.

Text: Nora Adin Fares

Jag tänker inte längre att något är fel med mig

Som 16-åring lämnade Ismail hemlandet Somalia och påbörjade en livsfarlig resa med Sverige som slutdestination. Med hopp om att få landa någonstans tryggt blev det en chock för honom att möta diskriminering för sin läggning även i Göteborg.

Resan från Somalia tog flera veckor. Först åkte han med buss genom Etiopien, över gränsen till Sudan och Libyen. Någonstans mellan de sistnämnda tappade han bort ryggsäcken med sina enda tillhörigheter. Den slarvades bort när han behövde kräkas under bussresan.

Därefter väntade den livsfarliga båtfärden över Medelhavet till Italien. Ismail kände till att många andra hade tagit samma väg och dött på resan. Varningarna var många, men att återvända var inget alternativ.

De första månaderna i Angered försökte Ismail hitta fotfästet genom att söka sig till andra HBTQ-sammanhang. Han hittade en fritidsgård som riktade sig till queera personer och började gå dit regelbundet. Men även där, bland andra som förstod vad han gick igenom, uppstod ett nytt problem han inte räknat med. Rasism.

– Jag är öppet HBTQ-person och jag är icke-vit. Det är flera lager av diskriminering jag får möta, och jag är inte välkommen på vissa platser. Alla förstår heller inte vad det innebär att vara icke-vit och HBTQ, man är som en flagga hela tiden. Man syns och sticker ut, säger han.

Av en slump fick han tips om GIA och förstod att det fanns ett helt annat sammanhang där han kunde känna sig hemma.

– Jag fick en plats där jag också kände tillhörighet och kunde organisera mig. Det fanns andra med samma bakgrund som jag, med samma problem som jag, som mötte samma fördomar.

Tiden på GIA bestod av mycket samtal, en hel del Vogue-dans och utbildning om rättigheter. Idag är Ismail 23 år gammal och har fortfarande kontakt med flera som han träffade under tiden han var ungdom på GIA.

– Jag har fått med mig så mycket kunskap. Jag behöver inte längre tänka att det är något fel på mig eller att jag är mindre värd. Jag förstår vad jämlikhet är och har fått bra människor i mitt liv. Jag bär alltid med mig GIA.

Text: Nora Adin Fares

Vi blev som en familj

Sabina Lashari växte upp i tron om att det var något fel på henne. I många år höll hon sin identitet hemlig för omvärlden tills det inte gick längre. När hon erbjöds att ta över och driva fritidsgården Gays in Angered var det något som klickade direkt.

– Det var gemenskap jag inte hade sett på andra platser. Då kände jag bara wow, säger hon.

Borås 2016. Telefonen ringer i Sabina Lasharis jeansficka. Det är ett nummer hon inte känner till. Hon ignorerar samtalet. Dagen efter ringer samma nummer igen, och några dagar senare – ännu en gång. På andra sidan luren är det en bestämd Tanya Charif, grundare till GIA, som vill att Sabina ska ta över verksamheten. Skeptisk går hon med på ett första besök för att förstå vad hon blir erbjuden. När hon kliver in i rummet förstår hon att svaret måste bli ja.

– När jag kom in i det där rummet så tänkte jag; vad har Tanya lyckats skapa? Folk såg ut som mig, de pratade öppet och om samma sak som mig. Det var gemenskap jag inte hade sett på andra platser. Jag gick hem och kände att jag måste dit, säger hon.

Sagt och gjort. Men när Tanya Charif lämnade gjorde även ungdomarna det. När Sabina Lashari tog över stod verksamheten helt tom. Det innebar att hon behövde börja om från början med att rekrytera och söka upp ungdomar till fritidsgården.

– De hade ju en förkärlek för Tanya, ungdomarna ville inte vara kvar när hon försvann. Rekryteringsjobbet tog månader, men successivt hittade jag också personer som viskade i mitt öra “jag är som dig”. Och så byggdes verksamheten upp på nytt.

Att man startar en HBTQ-verksamhet innebär inte att unga trillar in automatiskt, menar Sabina Lashari. Det krävs mycket jobb för att skapa hållbara relationer så att ungdomar ska känna tillit till vuxenvärlden.

– Vi försökte skapa majoritet av en minoritetsgrupp, det är sådant som gör att du känner tillhörighet.

Ju längre tiden gick desto mer blev det uppenbart varför det här rummet behövdes i just Angered. GIA hade blivit en av de få platser där ungdomarna kunde vara sig själva utan rädsla för att återigen inte passa in.

– Många rasifierade ungdomar passar inte in i de generella HBTQ-mötesplatserna. Många känner ut- anförskap i flera rum. Jag brukade också gå till sådana ställen, men kände mig utanför ändå, säger hon.

Totalt drev hon verksamheten i tre år innan hon lämnade över GIA-facklan. Numera jobbar Sabina Lashari med unga tjejer inom idrotten och utmaningen om hur man ska få dem att stanna kvar. Men ären på GIA bär hon alltid med sig.

– Vi blev som familj, och jag är så glad att jag tackade ja.

Text: Nora Adin Fares

Nikolinas berättelse

Trots att Nikolina fått stöd från både familj och vänner efter att hon kom ut, känns det svårt att berätta för släkten i hemlandet.

Söder om Kroatens huvudstad Zagreb ligger en liten ort med ett hundratal invånare. Innan Nikolinas pappa flyttade till Sverige och Lövgärdet var orten hans hem. För 16-åriga Nikolina hade det varit omöjligt att komma ut som HBTQ-där.

Trots att hon kommit ut för sin familj och vänner utan några större problem finns rädslan för hur far-mor och farfar som bor kvar i Kroatien kommer att reagera när hon berättar för dem.

– Jag är rädd att de skulle se på mig annorlunda, det finns flera HBTQ-personer där men ingen vågar uttrycka sig eller klä sig annorlunda. Det är ett väldigt kristet land där det ska vara man och kvinna. Det finns inte att man kommer ut där eller att man gillar tjejer, säger hon.

Nikolina är en av de ungdomar som besöker GIA regelbundet. Utöver att baka, dansa eller sjunga är det diskussionerna på fritidsgården som får henne att längta tillbaka. Mellan de lättsamma aktiviteterna

handlar många av samtalen om tunga ämnen som mental ohälsa, ångest och oro.

– Det är två helt olika grejer att hänga med sina kompisar och att hänga med folk med samma erfarenheter och som man kan relatera till. På GIA låter allas historier likadana fast ändå helt olika.

När Nikolina först kom ut för sina vänner i skolan upplevde hon dem som stöttande. Men något förändrades och snart började det blickas och skrattas i skolkorridorerna. Efter en termin av elaka skämt och viskningar i ryggen bestämde hon sig för att byta skola, och har inte tittat tillbaka sen dess.

– I den skolan jag går i nu är det ingen bryr sig, ingen lägger kommentarer. Folk är väldigt välkomnande. Jag har väldigt tur att min familj stöttar mig oavsett vad, det var inte ens en grej när jag kom ut för dem, berättar hon.

Text: Nora Adin Fares

”Jag är rädd att de skulle se på mig annorlunda.”

Det är mitt ansvar att uttrycka mig

Kansaru Ahmed är 16 och bor i Angered, en plats hon älskar. Hon är med i Angereds ungdomsråd eftersom lusten att förändra, liksom kreativitet, är hennes hennes drivkraft. Att göra det hon vill, men också det hon måste. Hon ser det som sitt ansvar att göra sin röst hörd – ett ansvar för sig själv här och nu, men också för framtiden.

– Kreativitet för mig betyder att uttrycka sig. Jag uttrycker mig mycket genom mitt utseende, stil, smink och musik. Jag tycker att man ska matcha det man känner på insidan med utsidan.

Det är märkbart att uttrycket är viktigt för Kansaru. Oavsett om det handlar om ett kreativt uttryck, eller ett verbalt uttryck. Hon tycker att hon och hennes åsikt räknas och att det är viktigt att ungdomar får känna likadant. Men också att de tar sitt ansvar. Alla människor har sina egna livsproblem och kamper, och alla människor är unika, men det alla har gemensamt är en chans och möjlighet att göra sig hörda.

– Det är vi ungdomar som är framtiden. Det är vi som ska ta hand om det här samhället. Vi ska ta hand om barn, vuxna, skola, allt. Det är vi som ska ta hand

om denna värld och leva i den i framtiden. Jag tycker att det delvis är mitt ansvar, men det är också kul.

Kansaru säger att det är lustfyllt att engagera sig. För henne är det självklart att vara med i ungdomsrådet då hon tycker att det är nödvändigt att engagera sig för att skapa trygghet åt sig själv och andra. Det kan vara små frågor eller stora frågor. Men det kan inte bara vara kul, ibland måste man helt enkelt reagera och agera när man anser att något är fel.

– Man ska ha kul, men man måste också veta sina gränser och ta sitt ansvar. Jag vill ha bra betyg, jag vill ha ett bra jobb och det är för att jag vill vara trygg i livet. Om något är fel behöver man uttrycka det för att skapa förändring och trygghet.

På tal om trygghet: Vad är din syn på GIA? Tycker du att de behövs?”

– Jag blev välkommen direkt, folk engagerade sig i mig och min historia första dagen. Det är en mötesplats för HBTQ-människor där man kan känna sig säker, där man kan träffa människor som är som en själv. Att man inte behöver känna sig utanför. Man vill alltid känna någon form av tillhörighet – ett safe space dit du kan gå där människor är som dig, bryr sig om dig och det spelar inte roll vilket kön eller sexuell läggning du har. Jag kände snabbt att GIA var en plats där jag kunde känna mig hemma, det är en mötesplats, typ som en fritidsgård, men jag känner inte att jag har passat in så bra på vanliga fritidsgårdar, men så är det inte på GIA. Dessutom har de goda pan pizzor.

”Mina föräldrar har alltid varit väldigt stöttande. Har du något du vill göra, gör det.”

Att kunna uttrycka sig fritt är däremot inte en självklarhet för alla. Kansaru kommer från en familj där båda föräldrarna är konstnärer. De har lärt henne att

ifrågasätta när något är fel och de har alltid accepterat hennes val att ta ut svängarna. Hon har fått gå sin egen väg. De pratar öppet om GIA hemma.

– Jag ser det som ett privilegium. Det är väldigt många som inte har det. Som inte får klä sig som de vill. Som inte får uttrycka sig som de vill. Som inte kan vara den de vill. Som inte får tycka så här. Mina föräldrar har alltid varit väldigt stöttande. Har du något du vill göra, gör det. De vet om att jag är med i GIA och har inte sagt någonting kring det. Jag har fått vara den jag vill.

Genom att lära sig tänka kritiskt och ifrågasätta har Kansaru samtidigt lärt sig att förstå och hantera känslor. Vi människor är mer än så. Vi är tankar, viljor, känslor, erfarenheter, kunskaper och olika uttryck.

– Det finns en massa känslor man kan känna och det är väldigt viktigt att bekräfta och erkänna det. Vi är alla mänskliga, vi är inte robotar. Vi är mer än bara glad och ledsen. Detta är viktigt att våga ge uttryck för. Då får vi större förståelse för varandra och kan förstå varandra.

Text: Sebastian Boukachabia

Vill du veta mer om Angered's ungdomsråd?

Kansarus bästa stiltips inför sommaren

- » Flare-byxor
- » Inget svart
- » Allt som är tunt
- » KJOL!

Den enda HBTQ-personen från Mellanöstern

Lara trodde att hon var den enda människan med rötter i Mellanöstern som var HBTQ-person. Idag är hon timvikarie på GIA och vill själv bli fritidsledare för att hjälpa andra ungdomar hitta trygga HBTQ-sammanhang.

– Jag kom dit med mycket frågetecken om att jag är lesbisk. Är det ens acceptabelt, är jag okej? Det var första gången jag träffade andra som jag. Jag har fått kompisar som jag har kvar för livet, säger hon.

Numera har GIA blivit som ett andra hem för henne. Att få träffa andra unga som delar hennes muslimska tro har varit ett viktigt stöd i perioderna när hon känt sig som mest ensam.

Trots att det finns många fritidsgårdar som sträcker ut en hand till HBTQ-ungdomar i Göteborg har hon inte känt sig lika välkommen där. De andra ungdomarna har inte delat inte hennes kulturella erfarenheter eller utmaningar.

”Det är fint att samlas så många och dela erfarenheter”.

– Jag hade inte träffat folk som också var muslimer och lesbiska. Jag trodde jag var den enda från mellanöstern som var HBTQ. Sen såg jag att fritidsledarna är ju också från en annan bakgrund, precis som jag.

Hennes utmaning har i stor del kommit hemifrån. Hon berättar att många äldre från hennes hemland Palestina inte förstår, och att de kanske aldrig kommer göra det. Hon menar att det är upp till den nya generationen att skapa en mer accepterande kultur.

Idag är hon 22 år och studerar till att bli fritidsledare, inspirerat av Sabina Lashari som drivit GIA tidigare och Andrea Mattsson som är nuvarande verksamhetschef på fritidsgården.

– Hade jag inte hittat dit så hade jag fortfarande tänkt att det var något fel på mig. Vi alla kommer från liknande bakgrund och har kulturer som förtrycker oss på samma sätt.

Text: Nora Adin Fares

**”Det fanns ingen representation
för någon som mig. Jag såg
aldrig några Prideflaggor eller
samkönade par.”**

Att bedriva en hemlig fristad

I tio år har GIA fungerat som en öppen mötesplats i det dolda. Andrea Mattsson som idag är ansvarig för mötesplatsen längtar efter en ny etapp dit fler HBTQ-ungdomar kan söka sig.

När Andrea Mattsson tog över ansvaret för GIA efter pandemin hade en stor del av verksamheten legat vilande i två år. Många av ungdomarna hade blivit för gamla och kontakterna till andra verksamheter och ungdomsmottagningar hade försvunnit.

– Vi fick börja om igen, det hade gått två år av att vi inte kunde möta unga i skolor eller nå ut i fysisk form. Så då började vi med det, att återigen etablera för andra att vi finns och försöka rekrytera nya ungdomar. Idag har vi knappt 20 stycken och vi träffas två gånger i veckan, säger hon.

De ungdomar som söker sig till GIA kommer från hela Göteborg och är mellan 13 till 25 år; ett stort åldersspann till skillnad från andra kommunala mötesplatser för unga. De allra flesta är personer som utsätts för rasism och som kanske inte känner sig trygga eller välkomna på andra HBTQ-mötesplatser.

Men framför allt riktar sig GIA till HBTQ-personer som har behov av en skyddad mötesplats, de som av olika anledningar inte kan vara öppna om sin läggning eller könsidentitet.

– Vi anpassar oss för de som verkligen inte kan komma ut, där det är en fara för liv och hälsa. Den gruppen behöver det här skyddet. Hotet kan komma från familj, släktingar och bekanta.

För att kunna vara trygga och dolda håller man GIA:s adress hemlig. Mötesplatserna byts ut med jämna mellanrum och det skrivs aldrig ut vilka dagar eller tider man träffas. Något som är nödvändigt för att ingen ska kunna se mönster i hur verksamheten eller ungdomarna rör sig.

Utöver att träffas för att baka, dansa, sjunga eller laga mat är det mycket samtal som äger rum. Dessutom försöker GIA komma iväg på utflykter och läger utanför Göteborg så att ungdomarna ska kunna leva ut den de är i en annan stad.

– Man blir inte lika ensam om man vet att andra upplever samma saker. Det finns också något i att berätta för varandra, det tas emot på ett annat sätt när det finns en djupare förståelse för varandras upplevelser.

Andrea är själv före detta GIA-ungdom och började besöka verksamheten 2016. Sedan dess har hon velat stanna kvar, och hon är inte ensam. Flera i personalen är före detta GIA-besökare som numera arbetar som timvikarier och stöttar en ny generation HBTQ-ungdomar.

Många av de som Andrea möter i arbetet har ett uppenbart behov av vuxna förebilder. Det minns hon från sin egen tid som ungdom. Uppvuxen i

Munkedal, utanför Uddevalla, var hon en av de få HBTQ-personerna som var öppna om sin identitet.

– Jag stack ut som den enda adopterade svarta HBTQ- personen i området. Det fanns ingen representation för någon som mig. Jag såg aldrig några Prideflaggor eller samkönade par. Det fick mig att känna mig ensam och utanför i perioder, speciellt när jag fått utstå olika former av psykiska och fysiska trakasserier även om min familj och mina vänner varit accepterande, säger hon.

Framöver hoppas hon att GIA ska få ännu mer muskelkraft i form av mer personal som identifierar sig som olika saker inom HBTQ-spektrumet. Att kunna hålla öppet ännu fler dagar ger möjligheter till att ha fler enskilda samtal med ungdomarna. Dessutom skulle det innebära fler chanser att åka iväg på läger flera gånger under året för att ge ungdomarna ännu mer tid att kunna leva öppet och i vissa fall komma ifrån en otrygg hemmiljö.

Första kontakten sker med GIA sker alltid via sociala medier, därefter bestäms ett första möte med ledarna. Det är ett viktigt steg för att upprätthålla en separatistisk och skyddad plats.

– De som skriver till oss på Instagram är så modiga, för de har ju ingen aning om vem som jobbar här eller vilka ungdomar som kommer hit, säger hon.

Det arbete som bedrivits de senaste tio åren för att upprätthålla GIA som en trygg mötesplats kommer att fortsätta i en lång tid framöver, menar Andrea. Mötesplatsen behövs. Även om den är lite dold.

”Det finns människor som dig och livet kan bli bättre även om man lever utanför samhällets normer.”

– Det känns viktigt att kunna dela med sig av sin historia och kunna ge ut den här skriften för att visa ungdomar som känner sig ensamma att de faktiskt inte är det. Det finns människor som dig och livet kan bli bättre även om man lever utanför samhällets normer, säger Andrea.

Text: Nora Adin Fares

Den höga tröskeln som HBTQ och rasifierad

Nellie Gaudio Claesson blev verksamhetsansvarig för Gays in Angered under covid-19 pandemin. Med nedstängningar och restriktioner uppstod en helt ny utmaning när både skola och fritidsaktiviteter skulle ske hemifrån. De ungdomar som inte var trygga hemma gick plötsligt miste om sina frizoner.

När den fysiska mötesplatsen uteblev syntes en tydlig utsatthet hos flera av GIA-ungdomarna.

– Vi fick träffas digitalt ett tag och det är inte en bra förutsättning när du är otrygg hemma, då kan ju någon höra vad du pratar om. Många kände sig instängda. När din enda trygga plats blir digital så är den inte trygg längre, säger Nellie.

För att kompensera och fånga upp de ungdomar som mådde dåligt började hon erbjuda fler enskilda samtal. Det innebar att hon kunde träffa en ungdom i taget i fysisk form och på så sätt skapa ett öppet space för dem.

Nellie menar att utsattheten blir extra stor när man som HBTQ också är rasifierad och bor i ett utsatt område. Även om många förstår varandra utifrån att vara HBTQ så skiljer sig upplevelsen om man dessutom utsätts för rasism. Det blir alltså flera lager av att vara minoritet. Konsekvenserna kan då bli mycket större eftersom tröskeln för att komma ut redan är hög.

– Vissa av ungdomarna utsätts för hedersrelaterat våld hemifrån, vilket gör att processen med att komma ut kan handla om liv och död. Den trygga platsen är extremt viktig för de här ungdomarna, säger hon.

Hon minns särskilt en ungdom som började besöka GIA under året när hon var verksamhetsansvarig och som hade en väldigt hög tröskel för att komma ut. Personen hade inte berättat för någon och mådde väldigt dåligt.

Genom samtal och umgänge med andra ungdomar under ett års tid på fritidsgården började någonting sakta att skifta. Nellie såg förändringen ske gradvis: först kom personen ut för sina vänner, sedan familjen och snart hade ungdomen vågat sig på att börja dejta. När Nellie skulle sluta på GIA avslutade hon med att gå på ungdomens studentfirande.

– Det var ett starkt minne eftersom personen hade en text med regnbågsfärg på sin studentmössa. Det var så stor skillnad från vårt första mötet när hon inte vågade säga att den var queer till att våga fira med regnbågstext på huvudet. Det är ett exempel på hur viktiga platser som GIA är. Bara ett år kan göra sådan skillnad för en person.

Hon vet själv hur hög tröskeln kan vara. Nellie är uppvuxen i ett litet kristet samhälle i Småland där heterosexualitet var den stora normen. Under uppväxten var hon kompis med en tjej som var öppet lesbisk och bevittnade hur kompisen fick utstå hatiska kommentarer.

Som 13-åring gjorde hon själv en ansats att komma ut och berättade för sin dåvarande pojkvän att hon var bisexuell. Men när han blev upprörd och hotade med att göra slut tog hon tillbaka vad hon hade sagt.

I flera år försökte hon trycka bort tankarna på att inte vara straight. Men det skulle dröja ytterligare nio år innan hon vågade acceptera och berätta för omvärlden att hon var lesbisk.

”Processen med att komma ut kan handla om liv och död.”

Nellie Gaudio Claesson. Foto: privat.

– Jag hade inga förebilder. Min mamma är somalier och vi var de enda i området som inte var blonda och blåögda. Jag hade aldrig sett någon som såg ut som mig som var stolt HBTQ. Jag tänker att det är så synd att jag behövde vänta till jag var 22 år, för jag var ju redo när jag var 13 år redan. Men det var en kommentar och ett slutet samhälle som gjorde att jag behövde backa.

Numera jobbar Nellie Gaudio Claesson som kurator på en skola i norra Sverige och har med sig arbetet med GIA som grund för hur hon bemöter andra unga. Längs väggarna i hennes kontor i Luleå hänger

både trans- och prideflaggor med svarta och bruna ränder för att visa att de hon möter har kommit till en trygg och inkluderande plats. Hon är medveten om att utsatta ungdomar läser av små detaljer och vill att inkludering ska genomsyra allt ifrån hennes ordval till kontorsdekoration.

– Jag kommer aldrig glömma GIA-ungdomarna. Hur vi dansade vogue, bakade och lagade mat. Men mest tar jag med mig deras personligheter och hur fantastiska de är. Det är otroligt hur mycket de blommar när de får chansen.

Text: Nora Adin Fares

Att komma ut blev en drivkraft

Daniel är 18 år gammal och bor i Gamlestaden. När han var 13 år kom han ut som homosexuell och blev utkastad hemifrån. Hans familj kunde inte acceptera honom för den han är.

Livet därefter har varit tufft och fyllt av motgång, men han har alltid stått upp för sig själv och sin rätt att vara den han är. Idag är han starkare än någonsin.

För många är det en lång resa att komma ut. Det är heller inte självklart för alla. Vissa tycker inte att man ska behöva komma ut, medan vissa inte har möjligheten på grund av otrygghet. För Daniel var det helt självklart, trots att han visste att det skulle bli tufft.

– Det är svårt att sätta ord på det, men jag tänker att det är klart att man ska våga vara sig själv, och våga berätta. Min mamma såg nedvärderande på homosexuella och hon slängde ut mig när jag kom ut. Men jag kände att det var viktigt för mig. Om jag inte hade kommit ut då och levt kvar hemma, då hade jag levt kvar i skam.

Daniels mamma växte upp i Rumänien och hade en tydlig bild av vad en homosexuell man var. Det var något som var mindre värt, något negativt. Det är en bild som hon har fått med sig från sin uppväxt. När Daniel kom ut som 13-åring kunde hans familj inte acceptera det.

– Jag har haft det väldigt svårt sedan jag kom ut, och jag önskar att jag visste att GIA fanns tidigare. De har hjälpt mig att vara starkare i mig och min läggning. Här får man vara sig själv och man är inte ensam. Det är en bra grej, så jag har tipsat många vänner om GIA.

På GIAs träffar har Daniel kommit i kontakt med människor som han kan identifiera sig mycket med och som accepterar honom. Det har gett honom en annan syn på vad en familj kan vara. Enligt honom kan man välja vad och vem man vill kalla familj.

– En familj behöver inte vara en biologisk familj. Vänner kan vara familj. Djur kan vara familj. Man kan skapa den själv och GIA är ett jättebra alternativ.

Jag önskar att det fanns fler såna ställen, och att det också fanns fler trygga platser. I skolan. Överallt.

Idag uttrycker Daniel att han har jättebra kontakt med sin mamma. En kurator på Daniels gymnasieskola föreslog att han skulle börja prata med henne igen. Kuratorn hade pratat med Daniels mamma och förstod att hon ville ha kontakt med honom, och att hon var villig att påbörja arbetet med att acceptera Daniel för den han är.

– Vi hade inte haft kontakt på flera år. Men vi nådde tillbaka till varandra när jag började på gymnasiet.

Har hon accepterat dig för den du är nu?

– Ja, det har hon. Hon har alltid sagt att jag inte kan lyckas och bli någonting. Men idag, när jag har jobb, egen bostad och mod att göra saker i livet, har hon vänt. Hon har sett att jag kan lyckas.

På samma sätt som Daniels mamma formades av sin uppväxt, har han formats av sin. Hans liv har inte varit helt lätt, men allt han har gått igenom i livet har gjort honom starkare och modigare. Nu är han redo att satsa på sitt liv och sina drömmar.

– Alla behöver inte gå igenom sitt liv och vara starka hela tiden, men jag har som ett krav på mig själv att vara det. Jag har varit med om så mycket och man blir aldrig kvitt sina upplevelser. Det är viktigt att ge sig själv tid också, och att inte skynda på lidande. Så ibland är jag stark, men ibland tillåter jag mig att vara svag. Nu vill jag satsa på mitt liv.

Vilka är dina drömmar och mål?

– Alltså, jag har alltid älskat djur. Det är det jag lever för. Det är det som gör mig glad. Jag vill ha en bondgård. Alla ska få komma dit, alla ska få mata djuren, alla ska få klippa fåren, alla ska få mjölka kossorna; ett ställe där man kan vara sig själv.

Text: Sebastian Boukachabia

”En familj behöver inte vara en biologisk familj. Vänner kan vara familj. Djur kan vara familj.”

Foto: privat.

Foto: Pixabay.

GIA tio år

Så startade det

2012 arrangerades en HBTQ-manifestation mitt på Angereds torg i samband med Prideveckan i Göteborg. Det ställdes upp tält med information och allt avslutades med ett ballongsläpp i regnbågens färger. Under manifestationen kom en ung person fram och berättade att den identifierade sig som homosexuell. Denna ungdom träffade senare Tanya Charif, som då var anställd som socialsekreterare i stadsdelsförvaltningen Angered, för att prata om möjligheten att starta någon form av mötesplats för HBTQ-personer. Detta var startskotten för Angereds första HBTQ-organisering för ungdomar - GIA, Gays in Angered, startade hösten 2012.

Tanya Charif började med att samla in tankar och berättelser från ungdomar som besökte fritidsverksamheter i Angered. Kartläggningen var nödvändig för att kunna analysera både vilka risker och vilka möjligheter en mötesplats för HBTQ-personer skulle kunna innebära. Vad fanns det redan för HBTQ-kompetens och vad tyckte ungdomar generellt om en mötesplats för HBTQ-ungdomar?

Ungdomarna fick svara på frågor som "Känner du någon HBTQ-person?" och "Hur är stämningen på fritidsgården du går på, kan man vara öppen som HBTQ?". Samtliga svar gav en mörk bild av möjligheterna att vara öppen som HBTQ-person. Våldigt få ungdomar kände någon som var HBTQ (som de visste om). Att vara HBTQ var förknippat med utsatthet, skam och svårigheter, exempelvis svarade några ungdomar i stil med "Det är synd om dem för de skulle bli slagna eller mobbade om folk visste" och "Jag tror inte familjer accepterar det här".

"Det är synd om dem för de skulle bli slagna eller mobbade om folk visste."

En del ungdomar tyckte att det var obehagligt att ens få frågan om man kände någon HBTQ-person. Efter denna kartläggning stod behovet klart och tydligt; HBTQ-ungdomarna behövde en frizon, en trygg plats för kraftsamling och gemenskap.

Var fanns alla HBTQ-ungdomar?

I början gällde det att hitta Angereds HBTQ-personer. GIA informerade om att gruppen fanns på ställen som QX webbsida och dejtingappen Brenda. Tanya Charif besökte skolor och kontaktade andra professionella i området, så som ungdomsmottagning, högstadieskolornas elevhälsoteam, fritidsverksamheter, fältgruppen i Angered och ideella organisationer som Rädda Barnen i Hjällbo.

I början av 2013 valde gruppen att bilda föreningen GIA, Gays in Angered, men ganska snart utvecklades den till att bli en kommunal mötesplats för unga.

Utsatthet

Den situation som Angereds unga HBTQ-personer upplevde i GIAs begynnelse delas tyvärr av dagens GIA-besökare. Majoriteten av GIA-ungdomarna upplever att det är svårt att kunna vara sig själv. De saknar frihet att uttrycka sig som de vill genom attribut och kroppsspråk, att få uttrycka sina erfarenheter, behov och tankar.

Då, liksom nu, upplever ungdomarna att en av de största hotbilderna är den egna familjens hedersnormer. Dessa speglar många gånger även samhällets cis- och heteronormer, men då hotbilden finns i de nära relationerna begränsas även det privata livsutrymmet. De berättar om hot om våld från familjen, släkten och personer i närområdet.

Föräldrar utövar på olika sätt social kontroll över ungdomarna, vilket gör att många av dem lever dubbelliv. De bär en oro om att bli avslöjad som homo-, bi- eller transperson och att detta ska spridas till deras föräldrar. Detta tär på deras psykiska hälsa och medför stress i vardagen. Utöver familjen så upplever de att många klasskamrater och vänner till vänner uttrycker homofobi, vilket gör att de är begränsade i val av vänner. Det finns väldigt få trygga arenor där GIA-ungdomarna kan slappna av.

Samma gäller i skolan. Idrottslektioner och besök på badhus är situationer som medför stort obehag. En del går inte till skolan på grund av mobbing eller ut- anförskap och risken för social isolering ökar. Att inte kunna delta på idrottslektionerna på samma villkor är förgörande för de transungdomar som vill satsa på sporten.

Att i tonåren få reflektera kring relationer, kropp och hälsa med närvarande vuxna är viktigt för att få möjlighet att utveckla en god självbild och identitet. Rätten till sexuell hälsa och att välja vem en blir kär i är en mänsklig rättighet och det är GIAs uppdrag att värna om dessa rättigheter.

Det här gör vi på GIA

GIA håller öppet två kvällar i veckan. När gruppen ses delar vi erfarenheter med varandra, något som skapar en spegling och en känsla av tillhörighet som ungdomarna inte känner på andra arenor, som i skolan. Målet är att ingen ska känna sig ensam i sin transidentitet eller sexualitet, utan ha en känsla av sammanhang och gemenskap. Vi brukar också titta på film, gå på teater och tipsa varandra om böcker som skildrar relationer och personer som är HBTQ. Behovet att ta del av berättelser som inte är heteronormativa är stort då det ofta är det som mainstream media skildrar.

Pronomenrunda

En pronomenrunda är viktig för att ge alla en möjlighet att välja sitt pronomen och sitt namn. Detta för att visa att pronomen, könsidentitet och namn kan förändras och samtalet om kön på GIA underlättar en möjlighet att utforska sin könsidentitet.

Som på Göteborgs Stads andra mötesplatser för unga har besökarna stor möjlighet att själva bestämma vilka aktiviteter som ska göras. Det leder till att GIA gör utflykter till andra platser i staden och vi har ofta olika sportiga aktiviteter, som basket, för oss.

Utbyten, identifikation och kunskapshöjning

Vi har gemensamma aktiviteter, arrangemang och studieresor tillsammans med andra organisationer, som ungdomsmottagningen och vår systerorganisation House of Colors på Hisingen. Detta ger nya positiva gemenskaper, vänner och kontakter som skapar erkännande i samhället. Samarbetet ska utöver att stärka gruppens identitet också öka medvetandet om HBTQ-personers mänskliga rättigheter. De

stöd- och aktivitetsinsatser som erbjuds ska främja ungdomarnas hälsa och fungera som en språngbräda till andra fritids- och stödverksamheter i samhället.

Att tillhöra normen som omväxling

Att erbjuda riktad verksamhet för HBTQ-ungdomar är inte en självklarhet. En åsikt är till exempel att separata arenor för vissa grupper verkar polariserande och utpekande och snarare förstärker ett utanförskap. Men rätt utformad kan en riktad verksamhet fungera som en språngbräda ut i samhället. När identiteten stärks och ungdomen får en känsla av gemenskap och tillhörighet, kan energi frigöras till att orka ta sig an skolans och resten av samhällets krav. Detta är nog den absolut viktigaste anledningen till att riktade verksamheter är viktiga för HBTQ-personer.

Målgruppen uttrycker själv ett behov av en frizon från resten av samhället. Till detta ges flera förklaringar:

- » Majoriteten av arenorna i ungdomars liv (skola, hemmet, offentligheten, osv) är heteronormativa vilket leder till att ungdomar känner sig som avvikare. I ett rum med bara HBTQ-personer får de uppleva hur det är att tillhöra normen som omväxling.
- » För ungdomar som lever bland hedersnormer kan en riktad mötesplats ofta utgöra den enda fysiska arena där ungdomen kan vara sig själv.
- » Våldutsattheten i form av mobbing, våld i nära relation gör att många ungdomar har större behov av trygga rum.
- » Möjlighet till identifikation erbjuds i en riktad verksamhet då berättelser och erfarenheter kan speglas med andra HBTQ-personer.

Öppet men hemligt

GIA arbetar för att vara så anonymt som möjligt utåt. Var mötesplatsen ligger och vilka dagar och tider vi ses är hemligt. Endast professionella med tystnadsplikt och de ungdomar som besöker oss känner till det. Alla som kommer till GIA och som vill vara helt anonyma ska garanteras detta så långt det går. Vi marknadsför oss genom affischer och på sociala medier och är alltid noga med att inte dela hemliga uppgifter eller visa bilder på våra medlemmar. Trots att vi har genomarbetade säkerhetsrutiner är det svårt att få vissa ungdomar att komma till GIA. Det gäller dem som inte kommit ut för någon alls och där risken med att bli känd som HBTQ-person är förknippad med allvarligt hot.

Vill du veta mer?

För att komma i kontakt med GIA och delta verksamheten, hör av dig via mejl eller telefon.

gia@socialnordost.goteborg.se

goteborg.se/gia

079-061 20 13

Instagram: [gays_in_angered](https://www.instagram.com/gays_in_angered)

På Youtubekanalén *Queers of the world* finns filmen *Gays in Angered* - a PROTECTED MEETING PLACE for LGBTQ+ YOUTH. Där kan du se GIAs verksamhetsledare Andrea Mattsson berätta om hur de arbetar på GIA.

